

Život v mojich rukách

Zuzana Kosecová

Život v mojich rukách

Zuzana Kosecová

Zuzana Kosecová
Život v mojich rukách

Copyright 2018 © Zuzana Kosecová
Jazyková korektúra: Silvia Budayová
Obálka a ilustrácie: Viktória Kačalová
Zalomenie: Peter Krško
Tlač: Tačiarenň Gupress

ISBN: 978 – 80 – 570 – 0312 – 0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v nijakej forme, uložená v sprístupňujúcom systéme ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronicky alebo vo forme fotokópií, nahrávok, či iným spôsobom bez predošlého písomného súhlasu autora.

OBSAH

Pod'akovanie	9
Predslov	11
Kapitola 1	
Kto vlastne som?	15
Kapitola 2	
Pohľad na život cez ružové okuliare	21
Kapitola 3	
Jednoducho viem. Ešte skôr, než sa to stane	25
Kapitola 4	
Anjel smrti si po teba prišiel	35
Kapitola 5	
Prvý kontakt s mojím anjelom	41
Kapitola 6	
Väzňom vo vlastnom tele	53
Kapitola 7	
Prvý kontakt s Danielovou dušou	68
Kapitola 8	
Posraná od strachu	77
Kapitola 9	
Čas na zamyslenie nad svojím životom	83
Kapitola 10	
Sila vôle a chtič žiť	89
Kapitola 11	
Vitaj, depresia moja každodenná	97

Kapitola 12	
Malý krôčik vpred	101
Kapitola 13	
Čas na upratovanie myšlienok a energie	113
Kapitola 14	
Porazenie strachu	121
Kapitola 15	
Toto nás naozaj čaká po smrti?	127
Kapitola 16	
Celoživotný proces trúčlenia	135
Kapitola 17	
Získala som schopnosti jasnovidky	143
Kapitola 18	
Komu niet rady, tomu niet pomoci	149
Kapitola 19	
Najkrajší darček pod stromček: môžem žiť	153
Kapitola 20	
Druhý kontakt s mojím anjelom	159
Kapitola 21	
Status: trvalo poškodená	165
Kapitola 22	
Moja karma	171
Kapitola 23	
Listy pre Daniela	177
Kapitola 24	
Čo ma život naučil	191
Záver	197
O autorke	200

Mená postáv v príbehu boli v rámci ochrany súkromia
zmenené.

Túto knihu venujem
Danielovej pamiatke

POĎAKOVANIE

Priateľ môj, ďakujem ti za tých dvanásť hodín, ktoré som mala možnosť s tebou stráviť. Ďakujem za očarujúci úsmev a za tvoju príjemnú auru, ktorou si na mňa zapôsobil.

Zároveň sa chcem poďakovať svojej rodine, ktorá sa o mňa starala, podporovala ma a robila všetko, čo mohla, len aby mi uľahčila moje trápenie.

Svoju vdácnosť chcem vyjadriť aj svojim priateľom, ktorí ma taktiež podporovali a stáli pri mne v ťažkých časoch.

Anjel môj, strážca mojich dní, chcem sa ti poďakovať za to, že ma každý deň sprevádzaš mojimi krokmi a držíš nado mnou svoju ochrannú ruku. Zo srdca ti ďakujem za ten deň, keď som po prvý raz počula tvoj hlas.

Môj život v ten deň visel na vlásku a ty si mi dodal toľko sily, že to slovami ani nedokážem opísať. Dal si mi neskutočný pokoj v duši a istotu, že budem v poriadku. Pamätám si na slová, ktoré si mi vravel: „Neboj sa, všetko bude v poriadku.“ Zverila som svoj život do tvojich rúk vediac, že ešte nenastal môj čas.

Ďakujem ti, anjel môj, za to, že si robil všetko pre to, aby si zmiernil moju bolesť, ako na duši, tak i na tele. Ďakujem ti aj za tvoju nekonečnú trepezlivosť, keď sa mi prihováraš a ja ťa veľakrát nepočujem. Sľubujem, že budem pracovať na zlepšení.

S láskou Zuzana

*Smrt' nie je koniec, ale premena
energie. Tvoja duša žije večne,
iba sa transformuje do inej podoby.*

PREDSLOV

Každý sa jedného dňa stretne so smrťou, ale len tým vnímavejším sa počas tejto udalosti podarí vidieť veci, ktoré sú medzi nebom a zemou.

Ja patríam k malému percentu ľudí, ktorí mali možnosť vidieť a cítiť, aký je život po smrti. Verte mi, nikdy nie sme sami.

Rozpoviem vám svoj životný príbeh, ktorý sa zmenil a otočil o stoosemdesiat stupňov v priebehu niekoľkých sekúnd.

Prežila som ťažkú autonehodu, pri ktorej zomrel jeden skvelý, mladý a talentovaný človek. Dočítate sa o tom, ako so mnou komunikovala jeho duša, ako som počula hlas svojho anjela, ktorý mi dodával neskutočný pokoj, keď mi záchranári povedali, že nevedia, či prežijem prevoz do nemocnice. V knihe vám odhalím, ako som deň čo deň bojovala s démonom hlbokkej depresie a ako sa mi ho podarilo poraziť a vzkriesiť pritom svoju dušu.

Vďaka tomu, že sa raz ocitnete na samom dne, vtedy, keď sa domnievate, že to už nemôže byť horšie, môžete sa vnútorne očistiť a navrátiť k sebe samému.

Ja som sa zo svojho dna odrážala veľmi ťažko. Život mi to neuľahčoval, práve naopak, hádzal mi pod nohy polená. Niekoľko mesiacov, deň za dňom, som bojovala s frustráciou, depresiou, nepochopením a chuťou zomrieť.

S odstupom času som však za všetky ťažkosti a skúšky, ktorými som si musela prejsť, vďačná. Práve vďaka nim som bola donútená prehodnotiť celý svoj život, svoje hodnoty, postoje, myslenie.

V knihe sa dočítate o mojich dvoch pomocníkoch (môj anjel, duša mŕtveho kamaráta), ktorí ma sprevádzali a pomáhali mi sa s týmto všetkým vyrovnáť, aby som neskôr mohla objaviť

Zuzana Kosecová

svoje skutočné JA a zmenila sa v lepšieho človeka.

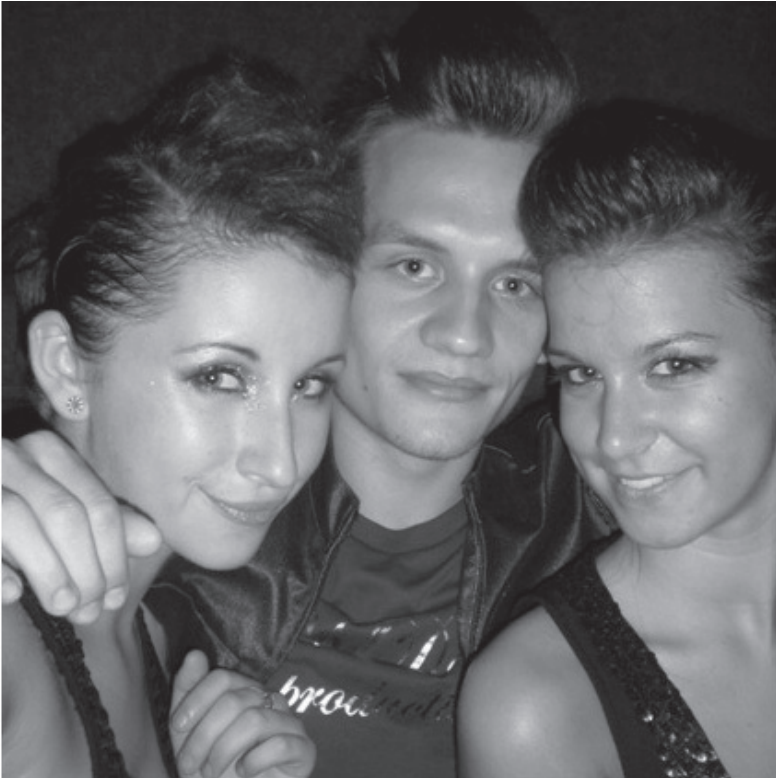
Je smutné, že človek musí v živote prežiť nejakú tragédiu alebo nešťastie, aby sa zbadal a pochopil, že kráča nesprávnym smerom. Presne toto sa stalo mne a práve preto som napísala túto knihu - aby sa ľudia zastavili a zamysleli nad svojím životom a nad svojím konaním, skôr ako sa stane niečo zlé.

11. 06. 2010

Z celého srdca si želám, aby sa táto kniha dostala do rúk ľuďom, ktorým pomôže prekonať bolesť, nech je akéhokoľvek pôvodu.

Prajem si, aby vás čítanie knihy, ktorú práve držíte v rukách, inšpirovalo a pomohlo vám dostať sa z temného údolia, ktorým si v živote prechádzate. Pevne verím, že ak sa vydáte na túto neľahkú cestu, na jej konci sa vám podarí objaviť odpoveď na otázku, kto v skutočnosti ste. Navrátite sa tak k svojej podstate, k svojej duši, pretože tá vie najlepšie, čo je pre vás správne.

11. 06. 2010

Želám vám šťastnú cestu k spokojnému a naplnenému životu. Nikdy sa nevzdávajte!

Kapitola 1

KTO VLASTNE SOM?

Narodila som sa jedného pekného jarného dňa, konkrétne 26. marca o 04.10 nadržanom, ako otcovo vytúžené dievčatko.

Pochádzam z obyčajnej slušnej rodiny, ktorá býva na predmestí Bratislavy v Petržalke, nazývanej aj „betónová džungľa“.

Mám staršieho brata, ktorý bol mojím ochrancom a s ktorým sme sa nespočetne veľakrát mlátili hlava-nehlava. Ten, kto má súrodenca vie, o čom je reč.

Dalo by sa povedať, že som bola taký malý satan s výrazom anjelika. Vždy som bola otcovým malým dievčatkom, čo sa, bohužiaľ, odrazilo na vzťahu otca so synom, a neskôr, keď som začala rásť, aj na mojom vzťahu s mamou.

Postupom času som si začala všímať vzťahy v rodine, ktoré sa neustále zhoršovali. Hádky, ktoré som ako malé dievčatko videla medzi svojimi milovanými rodičmi, boli pre také malé dieťa veľmi tvrdé. Nevedela som, koho mám brániť, na koho strane mám stáť.

Mnohokrát som sa musela doslova postaviť medzi svojich rodičov, aby sa nemlátili. Predstavte si malé šesťročné dievčatko, ako odtláča mamu alebo otca od toho druhého a kričí: „Nieee, dooosť, to stačí! Mama, buď ticho, oco, choď preč!“

Vyrastala som doslova v pošahanom talianskom manželstve. Bola to pre mňa škola, ktorá mi ukázala, ako nechcem žiť, keď raz sama vyrastiem a budem mať vlastnú rodinu.

Ako sa hovorí, rodinu si nevyberieš. Človek sa narodí s určitými kartami, s ktorými potom musí začať hrať hru zvanú život. Niektorí majú v ruke silné karty a niektorí slabé, avšak či tie karty šikovne otočíme vo svoj prospech alebo nie, závisí len od nás.

Ja som sa narodila skôr s tými slabými kartami, no nedovolila som, aby riadili môj život. Nielenže som nemala ľahké det-

stvo, ale ani obdobie puberty pre mňa nebolo jednoduché.

Moja mama by vám vedela rozprávať, ako často sme sa hádali, ba dokonca aj pobili. Áno, dobre čítate, pobili. Bola som síce vzrastom malá a s hmotnosťou pierka, no nikdy som nedovolila, aby ma ktokoľvek neprávom ponižoval a urážal, a už vôbec nie, ak si to dovolila moja matka. To, že mala status rodiča, neznamenal, že sa od nej nechám urážať a tĺcť! Výchovná facka bola niekedy namieste, vo väčšine prípadov však nie. Občas som mala pocit, že moja matka ma neznáša.

Bohužiaľ, nikdy som nepoznala vrúcnu teplú materinskú lásku. Moja matka nikdy nebola mojou najlepšou kamarátkou. Keď mi kamarátky rozprávali, ako sa so svojimi matkami môžu radiť a rozprávať absolútne o všetkom, potichu som im závidela, pretože ja som takéto puto medzi matkou a dcérou nikdy nepoznala. Najhoršie na tom bolo, že som netušila, prečo je to tak. Možno ma hneď po narodení nepriložili matke na hrud', aby sa puto medzi dieťaťom a rodičom upevnilo, možno moja matka už nechcela ďalšie dieťa a možno len žiarlila na svojho muža, pretože som sa mala viac k nemu. Dôvodov, prečo sa náš vzájomný vzťah pokazil, mohlo byť milión.

Keď som už bola skoro dospelá a obdobie puberty pomaly doznievalo, človek by si myslel, že my dve si k sebe nájdeme cestu. Žiaľ, opak bol pravdou. Priepasť, ktorá medzi nami za tie roky vznikla, bola obrovská a postupom času sa iba zväčšovala. Vystupňovalo sa to do takej miery, že miesto, ktoré ostatní nazývajú domovom, som ja pokladala za peklo a oblúkom sa mu vyhýbala. Keď som nemusela, nebola som doma. Často som zvykla utekať k sesternici alebo ku kamarátkam, aby som tam prespala, keď sa hádka vyostřila do bitky.

S otcom som mala veľmi dobrý vzťah. Ten sa snažil zastúpiť obe úlohy – matky aj otca. Keď videl, ako plačiem kvôli neustálym hádkam s matkou, veľmi sa trápil. Pravdaže, aj on urobil

veľa chýb, či už ako otec, alebo ako manžel. U nás v rodine to bolo vyrovnané – otec nemal dobrý vzťah so synom, matka zasa s dcérou.

To, čo som si na otcovi neskutočne vážila bolo, že ma vždy podporoval, nech už som sa rozhodla pre hocičo. Naopak, mama bola tou, ktorá vždy uvažovala len negatívne a pesimisticky a vždy ma od všetkého odhovárala a zneisťovala. Z jej strany som jednoducho nikdy necítila podporu, ktorá mi tak chýbala. Akokoľvek som sa snažila, to, čo som urobila, nebolo z pohľadu mojej mamy nikdy dost' dobré! O to viac som si cenila, že ma otec podporil a z akýchkoľvek úspechov a rozhodnutí, ktoré som urobila, sa tešil spolu so mnou.

Matkin prístup spôsobil, že som samej sebe nikdy nedôverovala a ničím, čo som urobila, som si nebola istá. Mala som šťastie, že otcova viera v moje schopnosti mi v každom smere dodávala odvalu.

Obdobie puberty bolo skutočne bujaré. Ako sa hovorí, mala som dost' zapálené lýtka. Hormóny, ktoré mnou lomcovali, spôsobovali v mojom tele ohňostroj zakaždým, keď som uvidela sexi chlapa. So sebaovládaním som mala vždy veľa práce. Občas som mala pocit, že mám v tele chlapa s prebytkom testosterónu, ktorý by zvládol naraz pretiahnuť aj celý tím volejbalistiek. Flirtovanie, to bolo mojou parketou. Dalo by sa dokonca povedať, že sa to stalo mojím športom.

Pravdaže, tak ako každý, aj ja som musela v tomto smere začať od nuly, ale zato v tomto som mala odvahu kurvy. Celé štúdium na strednej škole bolo jednou veľkou žúrkou (sex, drogy a rock'n'roll). Počas leta som mávala štyri žúrky týždenne (streda, štvrtok, piatok, sobota), nedeľa a pondelok boli regeneráciou a v utorok som už bola pripravená na ďalší záťah.

Možno sa pýtate, ako som to mohla zvládnuť. Odpoveďou je, že mladý organizmus toho znesie naozaj veľa a ako partia sme si občas dopomohli povzbudzujúcimi látkami. Čo sa tohto

obdobia týka, neľutujem takmer nič, pretože moje dospievanie malo „gule“. Vo všetkých smeroch som sa do sýtosti vybláznila. Všetko, čo som chcela vyskúšať, som vyskúšala.

Ako som tak dospievala, párty život ma pomaly, ale isto prestával baviť. Z malej uličnice som sa začala formovať v dospelú ženu, ktorej fantázia bola väčšia ako jej samotné plány.